54e jaar — Nr 143. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 16 November 1907.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD.

De personen die een ABONNEMENT nemen aan den *Postrijder* voor het jaar 1908, zullen het blad KOSTELOOS ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 16 NOVEMBER 1907

De Kieswerking.

Aangemoedigd door den uitslag der gemeentekiezing hebben de liberalen besloten van nu af hunne propaganda in ons arrondissement dapper voort te zetten voor de kamerkiezing van Mei aanstaande.

De socialisten van hunnen kant zullen een handje toesteken.

Dat ook onze vrienden tot de veertien laatste dagen niet wachten. In kiestijd eenige meetingen in richten, neen dat is geen voldoende kieswerking. De kieswerking moet bestendig zijn.

Als liberalen en socialisten samenslaan en geene moeite sparen om te winnen, moet ook *ieder katholiek*, in de maat zijner krachten, de hand bijtijds aan 't werk slaan, en het woord en de pen en de beenen mogen met rusten, alvorens de zegepraal verzekerd is.

Alleen na gedanen arbeid is het goed rusten.

Mislukt de oogst wegens de nalatigheid der zaaiers, dan blijft niets over dan geweteuswroeging en nutteloos jammeren en dat is iets wat de zaaiers der katholieke belangen niet mogen kennen.

Geen Kruis !

De *liberale* gemeenteraadsleden van Molenbeek komen een nieuw staalken te geven van hunne *vrijzinnigheid en verdraagzaamheid*, van hunnen eerbied voor de katholieke gevoelens van het grootste deel der Molenbeeksche bevolking. M. Magdelijns bracht wederom zijn voorstel van 23 april ter bespreking : namelijk dat op de doodwagens der gemeente voor de *katholieke overledenen* het kruis zou staan.

Dit voorstel eischte niets dan wat billijk en rechtvaardig is en bevatte hoegenaamd niets kwetsend voor andersgezinden.

Het liet
de liberalen,
de socialisten,
de protestanten,
de joden en tutti quanti
volkomen vrij geen kruis te willen op hun doodwagen.

De *vrijzinnige liberalen !!!* verstonden het anders : met 18 stemmen tegen 9 verwierpen zij het voorstel van M. Magdelijns.

Geen kruis dus op de lijkwagens.
Oh liberale verdraagzaamheid !

Al te lang !

Naar aanleiding der sectarische houding van zekere liberale en socialistische gemeentebesturen, zal de heer Hellinckx, volksvertegenwoordiger van Brussel, eerlang een wetsvoorstel neerleggen, waardoor *volkomene geweetensvrijheid* zal verzekerd worden in zake van begrafenissen. Goed zoo !

Al te lang werd ons katholiek volk in zijne godsdienstige overtuiging getart en beleedigd door de zoogezegde *liberale vrijheid*.

Onze katholieke volksvertegenwoordigers zullen bij de bespreking van dit wetsvoorstel eens te meer de antigodsdienstige gevoelens der liberalen doen uitkomen.

't Is zoo'n flinken jongen !

— En ge kent hem ?
— Ja, en goed !
— En denkt ge met hem gelukkig te kunnen zijn ?
— O zeker, anders voor geen geld van de wereld zou ik met hem trouwen !
— Ge kent hem, dan zult ge ook weten dat hij nie van de oppassendste is... dat veel weken voor hem maar 4 werkdagen tellen... dat zijn ouders veel van hem te klagen hebben... dat hij....
— Ja, ja, ja, dat hij niet geleerd en gansch volmaakt is, best mogelijk. In alle geval hij staat mij aan, 't is ne knappe flinken jongen ! Hij is van goede familie... en men moet al iets toe geven voor 't oog !
— Djuse meneer !

Dat was de samenspraak tusschen Treesken en een oud ervaren man aan wien zij haar huwelijk kwam aankondigen.

Zes maanden nadien een tweede samenspraak.

Treesken — nu Madame N. heeft het hoofd omwonden en snikt gelijk een Magdeleen !
— Wat scheelt er dan, Madame N..?
— Zie, en den doek van haar hoofd afdoende, wees zij op haar blauw en zwart geslagen oog. Zie, zegde ze, dat gaat al te ver, dat kreeg ik dezen morgend van mijn lieven man ! Ah ! hadde ik maar naar u geluisterd !
— Ja, maar ik had goed het u te willen aan het verstand brengen, gij hebt geantwoord dat *men iets moest doen voor 't oog*. Kind, ge hebt *daarvoor* meer gekregen dan ge verwachttet.

* * *

Een alledaagsche historie ! Ze loopen er met hoopen de meisjes die door den uiterlijken schijn beet genomen, als echtgenooten, hun kortzichtigheid en gebrek aan oordeel door een waar martelaresleven moeten uitboeten.

Ouders, bichtvader, vrienden en kennissen hadden haar zoo ernstig, met zooveel liefde en verstand op het hart gedrukt, dat schoonheid niet altijd gepaard gaat met goedheid. Maar neen, niet luisteren naar vader en moeder, niet luisteren naar den welgemeenden raad van den biechtvader. Zij wisten het beter, zij hadden duizend uitvluchten en voorwendsels. Kortom 't klonk : « Praat zooveel ge wilt, ik laat hem toch niet loopen ! »

En 't gevolg : Wie niet hooren wil, moet voelen. En zij voelen het maar al te dikwijls, en zij voelen het maar al te bitter.

De liefde is een dartel kind,
Dat met een doeksken staat verblind :
De tijd, die aan zijn zijde staat,
Die pluist den doek van draad tot draad ;
En als zijn oogen open gaan,
Dan zegt hij : Wat heb ik gedaan ?

GEMEENTERAAD
VAN TONGEREN.

Zitting van maandag 11 November 1907.

Tegenwoordig : MM. MODAVE, en DELVIGNE schepenen ; DECKERS, JACQUES, STOFFELS, VAN ORMELINGEN, GHINÉAU, VONCKEN en ZEEGERS, leden.

De aankomst van M. de Burgemeester afwachtende, gaat de raad over tot de dagorde :

1. Plaveiing van den weg n°8 en verlenging van de plaveiing der Wykstraat.

M. MODAVE legt de kwestie uit. Het geldt den weg buiten Moorepoort, die leidt naar het Paardskerkhof. De onkosten dezer werken bedragen 2117 fr. Hij vraagt dat de raad het schepencollege de toelating zou verleenen deze werken te doen uitvoeren.

M. DECKERS ondersteunt de vraag van M. Modave. Hij legt den slechten staat dezer wegen uit, vooral de dagen als het regent. Deze plaveiing is een noodzakelijk en dringend werk.

De raad verleent de gevraagde toelating.

M. JACQUES haalt den slechten toestand aan van den weg voor de winning van M. Auguste Langenaeken buiten Luikerpoort.

M. MODAVE zal rekening houden van deze opmerking.

2. Gemeentefonds. — Verdeeling voor 1908 tusschen de liefdadigheidsgestichten. — Gunstig advies.

3. Vastielling van de bijdrage van het Weldadigheidsbureel in de onkosten voor het kosteloos lager onderwijs voor 1907-1908.

De bijdrage van het weldadigheidsbureel wordt vastgesteld op 4250 fr.

M. de Burgemeester en M. Vierendeel, Ingenieur, treden de zitting in.

4. Brief van M. Vierendeel, Provincialen Ingenieur der Buurtspoorwegen, en plan voor 't aanleggen van eene lijn, op den boulevard tegenover het dépôt van den tram.

M. DE BURGEMEESTER zegt dat de Nationale Maatschappij der Buurtspoorwegen, met het oog op de uitlating van den tram Luik-Wihogne-Tongeren, toelating gevraagd heeft eene spoorlijn aan te leggen op den boulevard achter de Maestrichterstraat. Zij zou aangelegd worden langs den kant van den stadswal, op dezelfde hoogte als het huidige terrein. Zij zou niet schaden aan de wandeling, die zich tusschen twee lijnen zou bevinden.

Het College had gevraagd deze lijn door de Sakramentstraat te doen gaan, en is ter plaatse geweest. Dit ontwerp kan niet verwezenlijkt worden daar deze straat niet breed genoeg is. Het College heeft dus het voorstel Vierendeel aangenomen, onder het gewoon voorbehoud.

M. VAN ORMELINGEN vraagt of men deze lijn niet zou kunnen maken langs denzelfden kant als de andere lijnen.

M. JACQUES deelt de zienswijze van M. Van Ormelingen. Hij ziet er een gevaar in, dat eene wandeling zich tusschen twee tramlijnen bevindt.

M. DE BURGEMEESTER zegt dat men, in dit geval, de wandeling zou moeten herleggen naar den kant van den wal.

M. Vierendeel legt aan de leden van den raad de plannen voor. Hij zegt, dat zoo men de lijn legt langs denzelfden kant als de andere lijnen, dit een groot gevaar zou opleveren voor de reizigers die, met uit den tram te stappen, zich tusschen de wagons zouden bevinden van de verschillende lijnen die zich hier ontmoeten en die slechts op 3 meters à 3,50 m. afstand van elkander zouden verwijderd zijn. Het gevaar zou minder groot zijn met de lijn aan te leggen langs den anderen kant van de wandeling. Dit laatste is ingegeven met het oog op de mogelijke uitbating der lijn Luik-Wihogne bij middel der electriciteit.

M. DE BURGEMEESTER legt het voorstel ter stemming, dat aangenomen wordt onder het gewoon voorbehoud.

5. Burgerlijke Godshuizen. — Rekening van 1906. — Begrooting van 1908.

Naar de commissie verzonden.

6. Weldadigheidsbureel. — Verbreeding van wegen. — Inneming. — Afstand. — Gunstig advies.

Alvorens tot de geheime zitting over te gaan, geeft M. Burgemeester lezing van de volgende mededeelingen :

1° Van eenen brief van den Heer Gouverneur, uitleggingen vragende over het gebruik der talen in den Raad.

M. de Burgemeester stelt voor te antwoorden dat de raad zich bedient van de fransche taal, daar deze het meeste gemak aanbiedt onder bestuurlijk oogpunt.

2° Van eenen brief van het gemeentebestuur van Widoye, den raad verzoekenden zijn deel te stemmen in de studiekosten der lijn Tongeren-Widoye-Vechmael-Heers enz.

Naar de commissie verzonden.

De zitting gaat voort met gesloten deuren.

7. Weldadigheidsbureel. — Benoeming van een lid in vervanging van M. Christiaens Mathieu, wiens mandaat eindigt op 31 December 1907. — Kandidaten voorgesteld door het Gesticht en door het Schepencollege :

1ste Kandidaat, M. Christiaens Mathieu, Ingenieur Bouwkundige ;

2de Kandidaat, M. Nicolaers Henri, Kandidaat-Notaris.

De raad benoemt M. Christiaens Mathieu.

VRIJE TRIBUUN.

Tramspoorweg
Borgworm, Heers, Veulen, Gutschoven, Vechmael, Lauw, Tongeren.

Men schrijft ons :

Over eenige jaren was er kwestie, van eene tramlinie van Tongeren langs Bedeu naar Haren-Bommershoven, en eenige personen hielden dat voor eene goede zaak.

Ja, dat had misschien al beter geweest dan niets, maar voor eenen buurtspoorweg moeten de gemeenten geraadpleegd worden, en op een voorstel, in dien zin gedaan, werd in de parochie Haren geantwoord : wij hebben onzen ijzerenweg te Jesseren, en te Bommershoven : wij hebben onze tramstatie aan de deur, en deze lijn kost reeds veel te veel aan de gemeente. — Te meer Haren en Bommershoven hebben denzelfden intrest niet.

Natuurlijk van de lijn naar Bommershoven is er dus geen kwestie meer, dan te Bedeu, en nogtans Bedeu ligt op 3 kilom. van Tongeren, 2 1/2 kilometers van de statie van Piringen, 3 1/2 kilom. van de statie van Bommershoven, 3 1/2 kilom. van de statie van Hex en zal op 2 kilom. afstand blijven van de statie van Koningsheim. — Bedeu heeft dus goede betrekkingen langs 5 kanten.

Bedeu kan toch Tongeren niet dwingen eene lijn te vragen alleen ten voordeele van Bedeu, reeds zoo goed bedieud, al had het eene bevolking van 500 zielen en nog meer, want dan moest Tongeren inschrijven voor tweemaal 60,000 franken, en Bedeu en Haren-Bommershoven voor 65.000 fr., want het gedeelte Tongeren Bedeu Bommershoven zou eene lengte hebben van 7 kilom. en zou dus meer dan een half million kosten, hetgeen 125.000 franken zou uitmaken voor de 3 gemeenten.

Maar heeft Bedeu al eens gevraagd of Tongeren en Bommershoven hun aandeel daarin willen betalen ? Ja, Bedeu heeft het gevraagd, maar zegt niet wat het antwoord geweest is, en wordt getroost door belachelijke gazet-artikels.

Dus is die lijn Tongeren-Bedeu moeten van kant gewezen worden en eene andere lijn is bestudeerd geworden langs Lauw, Vechmael, Hex, Horpmael, Gutschoven, deze heeft overal veel bijval gehad, en is dan ook door den Staat, de provincien Limburg en Luik, en alle de gemeenten goedgekeurd en de *Nationale Société van Buurtspoorwegen heeft een ontwerp opgemaakt* dat door alle gemeenten is aangenomen geworden.

Deze goedgekeurde zaak is afgemaakt en daarin zal de staat 1,025,000 franken betalen.

Nu wordt er gewerkt, zoo wel in de dorpen als in de steden van Borgworm en Tongeren, opdat, zoo spoedig mogelijk, de hand aan het werk geslagen worde, verzoekschriften worden te Tongeren en ook elders onderteekend door de invloedhebbende burgers, handelaars, kooplieden en landbouwers, zonder onderscheid van opinie.

Voor het aanleggen van Buurtspoorwegen moet men zooveel mogelijk al de gemeenten van dezelfde streek in betrekking brengen, zoo wel de eene gemeente met de andere, als de gemeenten met de steden, het is daarom dat het goedgekeurd ontwerp, van Tongeren langs Koningsheim, Lauw, Vechmael, Hex, Horpmael, Gutschoven, Veulen, Heers, Op-Heers, Basheers, Marlinne, Ruckelingen, naar Borgworm, op zulke wijze is opgemaakt en goedgekeurd, niet door tusschenkomst van politiek of eigenbelang, van wie ook, maar door de administratie der buurtspoorwegen zelf, en alzoo zullen de rijke en neringdrijvende gemeenten van Koningsheim, Lauw, Vechmael, Hex, Horpmael, Gutschoven, Veulen, Heers, in betere betrekking komen met elkander en met de steden van Borgworm en Tongeren, hetgeen niet mogelijk is op eene andere wijze.

Met twee lijnen te maken, eene langs Bedeu, en de andere langs Koningsheim, moest Tongeren inschrijven voor tweemaal 60,000 franken, en dan bleven nog Koningsheim en Lauw gescheiden van Vechmael, Hex en Horpmael, Gutschoven, Veulen en Heers dus, in dit geval, is *eene* spoorweglijn langs Lauw en Vechmael, niet alleen veel beterkoop maar zelfs voordeeliger dan twee, en wij voegen er bij dat er hoegenaamd geen belet is, Lauw en Oreye langs Wouteringen met eene tramlinie te verbinden.

Wouteringen heeft hier geenen interest met Bedeu, en Lauw nog veel minder, en Wouteringen zal hare tramlinie wel bekomen zonder tusschenkomst van den ouden Bedeunaar.

(Medegedeeld.)

Briefwisseling.

Tongeren, 14 November 1907.

Aan mijne achtbare Collegas van den Provincialen Raad, ter gelegenheid van den laatsten brief van M. Neven.

MIJNHEEREN EN WAARDE COLLEGAS,

M. Neven beweert beleedigd geweest te zijn.

Zoo ook hield hij onlangs staande « aangerand » geweest te zijn.

Beleedigingen en aanrandingen zijn even ingebeeld.

Het is onnoodig zijne toevlucht tot een woordenboek te nemen, ten einde den zin van een woord te kennen, welk, in de gelegenheid waarin wij het gebruikt hebben, enkel het volgende zeggen wil : door te volharden van onze tusschenkomst in de zitting van den 19 Juli eene zoo onnauwkeurige als geinteresseerde uitlegging te geven, heeft M. Neven aan niemand dan aan hem zelven kwaad gedaan.

* * *

Mits het debat gesloten is, blijft het mij over, Mijnheeren, u te bedanken mij door uwe aanmoedigingen ondersteund te hebben.

Gij hebt mij willen goedkeuren daar ik mij niet heb laten beet nemen aan de pogingen gedaan om de bespreking in persoonlijken twist te doen veranderen. Inderdaad, mijn voornaamste doel is geweest, daar de gelegenheid mij aangeboden was te helpen tot het behoud der overleveringen van eerlijkheid, in eer in den Provincialen Raad.

Ik hoop dat in de toekomst het niet meer zal gebeuren onze woorden te zien ontaarden of onze daden te zien verdraaien.

Wilt aanvaarden, Mijnheeren en waarde Collegas, de uitdrukking mijner hartelijk verkleefde gevoelens.

Florent DEPLOIGE,
Advokaat,
Lid van den Provincialen Raad van Limburg.

M. Florent DEPLOIGE deelt ons den volgenden brief mede, welken hij aan den JOURNAL DU LIMBOURG komt te zenden :

Tongres, le 13 novembre 1907.

Monsieur l'Editeur du *Journal du Limbourg*,

Vous avez un collaborateur flamand qui ne vous fait pas honneur.

Il menace d'une campagne d'injures, si je ne mets pas fin à un débat épistolaire engagé depuis quelques semaines.

C'est du méprisable chantage.

Mon principal souci dans ce débat fut — en protestant contre un travestissement d'un incident de séance — de défendre les traditions de courtoisie et de loyauté en honneur au Conseil Provincial. Et j'espère bien avoir obtenu ce résultat, que mes collègues catholiques et moi n'y serons plus, à l'avenir, exposés à voir dénaturer nos discours ou nos actes.

A présent, ce que j'avais à dire, je l'ai dit, évitant pour ma part de transformer la polémique en querelle personnelle. Mais si j'avais quelque chose à ajouter, ce n'est pas une grossière tentative d'intimidation, comme celle de votre collaborateur, qui m'arrêterait.

Tenez-le vous pour dit. Et ne comptez pas trop que je me contenterais de mépriser les injures ou les calomnies que vous pourriez être invité à imprimer.

Veuillez, Monsieur l'Editeur, insérer cette lettre dans le prochain numéro du *Journal*, et agréer mes sincères salutations.

Florent DEPLOIGE,
Avocat,
Membre du Conseil Provincial du Limbourg.

BUITENLAND.

Nederland. — TWEE SPOORWEGONGELUKKEN. — In Den Haag is een manœuverman, door te struikelen over de wissels, gevat door de lokomotief, waarmede hij aan 't manœuvreeren was.

Hij werd den linker bovenarm en de rechter hand afgereden. Na verzorging werd hij naar het gasthuis overgebracht. Zijn toestand is bedenkelijk.

— Eene 37-jarige dienstbode is dinsdag namiddag eveneens in Den Haag door den stoomtram van Scheveingen overreden en gedood.

— EEN ZEER ONAANGENAAM REISJE. — Een Arnhemsch ingezetene heeft dezer dagen in Duitschland een zeer onaangenaam avontuur beleefd. Met zijn auto in de buurt van Bonn rijdende, liep op een vrij breeden weg een man, niettegenstaande de auto langzaam reed en de gebruikelijke signalen gegeven werden, voor de auto langs, werd door het spathoord gegrepen en kwam onder het rijtuig. Deerlijk gewond werd hij er met groote moeite onder uitgehaald en niettegenstaande dadelijk medische hulp werd gehaald, is hij aan de gevolgen overleden. De automobilist die zijn adres had achtergelaten, werd den volgenden dag in hechtenis genomen en naar Bonn vervoerd. Na het stellen van eene borgtocht van 100.000 mark is hij op vrije voeten gelaten.

Frankrijk. — VEIJHEID, GELIJKHEID. — Zeventien priesters zijn veroordeeld tot een fr. boete, omdat zij in geestelijk gewaad begrafenissen hadden bijgewoond.

FAMILIEDRAMA. — De familie Michelon, bestaande uit den vader, 27 jaar, policieagent, de moeder en twee kinderen, heeft zich door gas laten verstikken.

— DE SPAARPENNINGEN VAN DEN BEDELAAR. — De Parijsche correspondent van de « N. R. Ct. » schrijft :

De « Temps » van heden avond brengt nog onder het laatste nieuws uit het paleis van justicie dit korte bericht dat toont dat de bedelaar met de gouden louis onder zijn vestje, niet geheel en al een legendarisch persoon is : Voor de negende kamer stond heden een oude bedelaar van een-en-zeventig jaar terecht, die eergisteren opgepakt was wegens bedelarij en dien men in het bezit gevonden had van 10,000 fr. in papier op zijn naam, een spaarboekje van 1600 fr. en 800 fr. in goud.

— Hoe komt ge aan dat fortuintje ? ondervroeg de president.

— Door mijn arbeid, antwoordde de oude man. Ik bedel sedert mijn jeugd.

Acht dagen gevangenisstraf.

— ENG ONGELUK. — Te Roubaix, haalde eene ploeg werklieden arduinsteenen op voor het bouwen van 't nieuw stadhuis, als een ketrol boven het gebouw, losraakte en in den val den baas, Eduard Denis, medesleepte. De ongelukkige werd verpletterd onder eenen arduinsteen van vele duizenden kilos. Twee andere werklieden ontkwamen het met lichte verwondingen. Het slachtoffer was maar 28 jaar oud, gehuwd en vader van drie kinderen

— WAT EENE ONTPLOFFING KOST. — De ontploffing van het pantserschip *Jena*, in de haven van Toulon komt de Fransche schatkist op ongeveer 30 million frank te staan. De hoop dat het schip nog tot een eenigszins bruikbaar onderdeel der marine hersteld zou kunnen worden, is vervlogen. De minister van marine heeft nu besloten de romp te gebruiken als schietschijf.

DE ERFENIS
VAN SIR GEORGE

30ste VERVOLG.

De ontstelde rector liet bijna de hand van zijne gezellin los, doch gelukkig was hij dicht bij den drempel. Hij haastte zich naar die veilige plaats en begon op de deur te hameren met al de geestkracht van een beangst man.

Toen hij een oogenblik ophield, deed zich binnen eene stem hooren, die de honden deed zwijgen en om Jarvey schreeuwde. Haarop volgde een regel uit een jagersliedje, dat met een schril *Halloh !* eindigde ; dan pak ze, jongens, pak ze ! en de slag van een omgeworpen stoel. Nogmaals werd er geroepen : Jarvey, Jarvey ! totdat de deur geopend werd en een bejaard bediende, met een scheeve pruik, een loshangende vest en een dronken glimlach om den mond, tegenover de reizigers stond.

De man beid eene keers in de hand, waarvan het licht de bezoekers een oogenblik verblindde. Toen ging zij uit door den wind en Thomasson zag over den schouder van den knecht eene ruime, onderwetsche hal, met eikenhout getimmerd, en hier en daar een blazoen, een hertengewei of een opgezetten kop ter versiering. Een breede, gemakkelijke trap aan het eind van deze hal verdeelde zich aan de eerste verdieping in tweeën en vormde zoo eene groote galerij, die in de ronde liep.

In het midden van de hal stond een kleine, geboeldbouwde, eikenhouten tafel, vol met kaarten, verschillende dranken, glazen en een porseleinen punchbowl. Kaarten lagen overal, niet alleen op tafel, maar ook op den grond, in hoopjes en pakjes, waar de spelers ze in hunne onverschilligheid hadden neergeworpen.

En toch waren er maar twee spelers. De een, een man van eene kleine veertig jaar, in een perzikkleurigen rok en zwart satijnen broek, zat op den hoek der tafel en zag naar de deur, terwijl zijn stoel op den grond lag.

Het was zijne stem, die om Jarvey geroepen had en die nu de binnenkomenden luidruchtig begroette met de woorden : Twee guinjes tegen één is de inzet ! Doet gij mede, mylord ? — — tegelijk vroolijk met de hielen tegen den tafelpoot trommelend. Zijn makker, een zwakke, magere, bleeke jongman, bleef in zijnen stoel zitten, dien hij op de achterpooten had opgewipt, en vergenoegde zich met naar de deur te staren.

Deze laatste was onze oude vriend, Lord Almeric ; doch hij en Thomasson herkenden elkander eerst, toen de rector een paar stappen in de kamer gedaan had. Toen nu de heer in den perzikkleurigen frak riep : Zoo waar ik leef ! Een dominoe ! Weg met de kaarten ! Weg ! liet lord Almeric zijn spel uit de hand vallen en staarde hem met open mond en verbijsterring aan.

— O, hemel ! riep hij uit. Houd mij vast ! Het is Tommy ! O, zeg eens, ging hij voort op verwijtenden, kribbigen toon, gij komt mij toch niet vertellen, dat de oude man dood is ? Ik heb met Bedford gewed, dat hij zou blijven leven tot... tot... maar dat is iets voor hem ! Het gelijkt geheel op hem, het is alles behalve tijngevoelig. Dat moet ik zeggen ! Zeg, is het waar of niet ? Hal-lo !

Hij bleef steken en zijne verbazing was nog grooter, dan toen hij den rector zag. Hij had Julia op den drempel zien staan. Zijn makker merkte dit niet op. Hij had het veel te druk met den rector.

— Waarlijk ! Het is de oude Thomasson ! riep hij, want hij was vroeger ook te Pembroke geweest. En een vrouwspersoon ! En een vrouwspersoon ! herhaalde hij. Wel verdraaid !

De rector hief de armen op van verbazing.

— Wel, wel ! zegde hij met goed-nagebootste geestdrift. Zie ik daar waarlijk mijn ouden vriend en kweekeling, M. Pomeroy van Bastwick vóór mij ?

— Die de kat in uw valies stopte. Die is het Tommy !

— Dat dacht ik wel ! antwoordde Thomasson verheugd. Ik was er zeker van ! Ik vergeet nooit een gezicht dat ik eenmaal heb liefgehad ! En gij, mijn weerde, mijn zeer weerde lord Almeric, er bestaat geen gevaar dat ik ooit.....

— Maar bij mijne ziel, Thomasson, riep lord Almeric, hem zonder complimenten in de rede vallende, zoo groot was zijne verwondering. Dat is de kleine Masterson !

— Gij oude vos ! riep Pomeroy, hem spottend met den vinger dreigend ; hij kende haar, omdat hij tot eene vorige generatie van het college behoorde. Das, dat is de kleine Masterson ? ging hij voort, het meisje met geveinsde plechtigheid begroetende. Gij zijt hier zeker onder vrienden. Nu, beste, wees zoo goed mij voortaan ook daarbij te rekenen. Welkom in mijn armoedige woning ! En op de verbetering van uwen smaak — want, bah ! kind, oude mannen zijn lastig ! Houd u niet met hen op !

Hij lachte boosaardig. Hij was een groote, zware man, met een rux, brutaal, spottend gelaat, iets als Dunborough, wanneer hij oud zou zijn.

— Stil ! beste heer, stil ! riep Thomasson angstig na eenige zwakke pogingen om dien redevloed te stuiten. Hij was in tweestrijd tusschen eerbied voor zijne gezellin, en respect voor een lord. Mijn weerde lord Almeric, gij vergist u, ging hij voort.

— Zoo ? riep Pomeroy, met een knipoogje tegen Julia. Nu, gij en ik vergissen ons niet, wel, kindlief ? Wij begrijpen elkaar goed !

Het meisje antwoordde slechts met een blik vol verachting. Thomasson was wanhopig.

— Gij weet niet, wat gij zegt ! riep hij bijna handenwringend. Deze dame is onlangs in het bezit gekomen van.... van geld, zooals zij mij verteld heeft, en *denzen* avond werd zij in een... in een postsjees door eenige schurken weggevoerd uit het *Kasteel* te Marlborough. Gelukkig was ik juist in de nabijheid, om haar mijne bescherming te verleenen, doch de roovers overmeesterden mij, en naar ik veronderstel, om mij te beletten, alarm te maken, stopten zij mij bij haar in de sjees.

— Och kom, zegde Pomeroy grinnikend. Gij denkt toch niet dat wij dit zullen slikken ?

— Het is zoo waar als ik leef, betuigde de rector. Woord voor woord is het de waarheid.

— Hoe komt gij dan hier ?

— Niet ver van uw hek hebben zij ons uit het rijtuig gezet, en gemaakt dat zij wegkwamen ; waarom, weet ik niet.

— Eerlijk waar ? vroeg lord Almeric, die met open mond had geluisterd.

— Woord voor woord, antwoordde de rector.

— Dan, kindlief, als gij rijk zijt, ga zitten, riep Pomeroy, met overdreven galanterie een stoel geveedzettend voor Julia, die met een donkeren blik het drietal aanziende, bij de deur bleef staan, niet beschaamd of verlegen, maar trotsch en koel minachtend.

— Maak het u gemakkelijk, lieve, ging hij op gemeenzamen toon voort, want als gij geld hebt, is dit iets oogewoons hier in huis. Niet waar, mylord ?

— Nu ! dat verzeker ik u ! betuigde de ander.

Hij maakte gebruik van een oogenblik dat Julia hare aandacht bij iets anders bepaalde, om fluisterend te vragen :

— Waar is Dunborough ?

— Dat mag de hemel weten, fluisterde Thomasson terug, hem wenkend, verdere vragen uit te stellen. Als ik zoo vrij mag wezen, vervolgde hij hardop, dan zou ik u opmerkzaam willen maken, dat mej. Masterson heden avond veel vermoeienis en schrik heeft doorgestaan. Het zou dus niet kwaad zijn, als er een fatsoenlijke, bejaarde vrouw in huis was, aan wier zorgen wij haar vannacht konden toevertrouwen.

— De oude moeder Olney is er, antwoordde Pomeroy, met meer bereidwilligheid van de rector had durven hopen. Een uur geleden heeft zij zich opgesloten uit angst voor ons. Zij is anders oud en leelijk genoeg ! Hier, Jarvey, ga haar roepen, en zeg dat zij beneden komt.

— Als ik een voorstel mocht doen, viel de rector in, die het meisje liefst zoo spoedig mogelijk weg wilde hebben voordat er te veel gezegd werd, zou ik het beter vinden, als uw bediende de juffrouw naar boven bracht bij de goede vrouw, die zeker wel voor haar zal zorgen. Juffrouw Masterson heeft vanavond zeer verschillende zonderlinge avonturen beleefd, en het zou het beste zijn, M. Pomeroy, als gij haar toestond, zoo spoedig mogelijk heen te gaan.

— Jarvey, wijs deze dame den weg, riep Pomeroy. Zij heeft een lief snoetje. Op uwe oogen en uw geld, kind ! ging hij met een onbeschaamden grijns voort, zijn glas vullend en haar toedrinkend.

Hij bleef staan zien, totdat Thomasson de deur had geopend, en haar met eene buiging had laten voorhijgaan. Toen de deur achter haar gesloten was, riep hij met boosaardigen spot :

— Heere, wat een complimenten ! Is het werkelijk zoo, man, of maakt gij haar wat wijs ? En wat zijn dat voor praatjes van die sjees en de rest ? Vooruit nu.

— Alles is waar, op mijn woord van eer betuigde Thomasson.

— Och, maar Tommy, dat geld ? vroeg Lord Almeric ernstig. Gij wilt ons zeker beetnemen.

— Zoo waar, mylord, als ik hoop, zalig te worden.

— Och, maar dat is al te gek, zuchtte mylord. De kleine Masterson ? Het schoonste kind uit Oxford. De kleine Masterson rijk ?

— Hare oogen en haar figuur zijn niet kwaad, erkende Pomeroy edelmoedig. En verder, hoe groot is de som ? Er is nog onderscheid tusschen rijk en rijk, M. Thomasson !

Thomasson zag omhoog naar de galerij, en dan naar de heeren, en dan weer naar de galerij en slikte iets door, dat hem in de keel zat. Eindelijk scheen hij besloten om de waarheid te zeggen.

— Vijftig-duizend pond, fluisterde hij eindelijk met een arme zondaarsgezicht.

Lord Almeric vloog overeind, alsof er springveeren in zijn stoel zaten.

— O, daar kom ik tegenop, zegde hij. Vijftigduizend ! Dat is een praatje.

Doch Thomasson knikte.

— Vijftig-duizend, herhaalde hij zachtjes. Vijftig-duizend.

— Ponden ? vroeg mylord.

De rector knikte nogmaals, en geheel in strijd met zijne gewoonte, wanneer hij zich in gezelschap van zijne meerderen bevond, haalde hij een karaf naar zich toe, schonk een glas in, bracht het met bevende hand naar den mond en dronk het ledig.

Met hun drieën stonden ze om de tafel heen, waarop nog verscheidene keersen brandden en een valschen schijn op hun gelaat wierpen ; andere keersen waren reeds in de pijp gebrand en stonden te walmen tusschen de ledige fleschen en de verspreidde kaarten. Van eenen hoek van de tafel droop de wijn op den grond en vormde daar een plas, waarin een gebroken glas lag naast den omgeworpen stoel.

Pomeroy wachtte met ongeduld, dat Thomasson zijn glas zou neerzetten.

— Nu voor den dag met het verhaal, zegde hij. Ik wed een guinje tegen een appelsien, dat de kerel ons voor den gek houdt

De rector schudde het hoofd, en wendde zich tot Lord Almeric.

— Gij kent Sir George Soane, zegde hij. Nu, mylord, zij is zijn nicht.

— Och, onzin, onzin ! riep mylord. Gij, gij schrijft romans, Tommy !

— En volgens het testament van den grootvader van Sir George kreeg zij vijftig-duizend pond, als zij binnen een bepaalden tijd haar recht daarop weet te bewijzen.

— Och, ik zeg, dat gij romans schrijft ! herhaalde mylord. Dat moest gij werkelijk niet doen. Het klinkt al te gek, Tommy !

— Het is de waarheid ! sprak Thomasson.

— Wat ? Dat dit portiersmeisje van Pembroke vijftig-duizend pond bezit ? riep Pomeroy. Zij is immers de portiersmeid ? ging hij voort.

Hij scheen opeens ontnuchterd. Zijne oogen glinsterden en de aderen op zijn voorhoofd schenen te zullen bersten.

Thomasson zag hem ongemerkt aan, zooals de eene speler den anderen over de kaarten aanziet.

— Zij is het pleegkind van Masterson, den portier, sprak hij.

— Maar is het zeker, dat zij het geld heeft ? riep hij ruw. Is het waar, man ? Hoe weet gij het ? Is het iets van algemeene bekendheid ?

— Neen, antwoordde Thomasson, van algemeene bekendheid is het niet. Maar zeker is het en waar is het ook ! Ik heb bij toeval eenige papieren ingezien, voegde hij er na eenige aarzeling bij !

— Och, loop heen met uw toeval ! riep Pomeroy grof. Gij zijt van avond al heel fijn ! Kom, man, wij kennen u wel, ging hij voort, en dit is nog niet alles. Dit is nog geen reden voor u en het meisje om samen 't land af te loopen, en in den nacht ergens te komen aankloppen met onwaarschijnlijke verhalen van postsjezen en schakingen. Kom, vooruit er mee, man.

(Wordt vervolgd).